Spune, inimioară, spune de Ienachita Văcărescu
Spune, inimioară, spune
Ce durere te răpune?
Arata ce te muncește?
Ce boala te chinuiește?
Fă-o cunoscută mie.
Ca să-ți caut dohtorie.
Te rog, fă-mă a pricepe
Boala din ce ți se-ncepe?
Arată, spune, n-ascunde!
Dă-mi un cuvânt și-mi răspunde:
Spune, inimioară, spune
Ce durere te răpune?

Baba Cloanța de Vasile Alecsandri
1. Şede baba pe călcâie
În tufarul cel uscat.
Şi tot câtă nencetat
Când la luna cea bălaie
Când la focul cel din sat.
3. „Fugi, Urâte! baba zice.
Peste codrul cel frunzos.
În pustiu întunecos!
Fugi, s-alerge-acum aice
Dragul mândrei, Făt-Frumos.
4. De-a veni el după mine
Să-l iubesc eu, numai eu.

Dare-ar Domnul Dumnezeu
Să-i se-ntoarcă tot în bine.
Cum se-ntoarce fusul meu!
5. Iar de n-a vrea ca să vie.
Dare-ar Duhul necurat
Să fie-n veci farmecat
Şi de-a Iadului urgie
Vecinic să fie-alungat!
6. În cap ochii să-i se-ntoarcă
Şi să-i fie graiul prins.
Iar Satan, c-un fier aprins.
Din piept inima să-i stoarcă
Şi s-o arda-n foc nestins!
7. Feara-Verde să-l gonească
Cât va fi câmp de gonit
Şi lumina de zărit.
Noaptea încă să-l muncească
sângeros şi Hraconit!”
8. Toarce baba, mai turbata!
Fusu-i zboară nevăzut.
Căci o stea lunga-au căzut.
Pe luna s-au pus o pată
Sin sat focul au scăzut:
9. „Draga puiule, băiete.
Trage-ţi mâna din cel joc
Ce se-ntoarce lângă foc.
S-ochii de la cele fete.
Cu ochi mari, făr’ de noroc.

10. Vin la mine, voinicele.
Ca eu noaptea ţi-oi cânta.
Ca de-acum pe vecinicie
Ţie sufletul îmi vând!”
18. Abia zice, şi deodată
Valea, muntele vuiesc.
În nori corbii croncăiesc.
Şi pe-o creanga ridicata
Doi ochi duşmani strălucesc!
19. „Eu pe mândru-ţi l-oi aduce
(Zbeara-un glas ce da fiori).
Pintre şerpi şi pintre flori.
La cea balta de m-ai duce
Şi-mpregiuru-i de trei ori!”
20. Baba Cloanţa se porneşte
Fără grija de păcat.
Cu Satan încălecat.
Ce din dinţi grozav scrâşneşte
Şi tot blastema turbat.
21. Salta baba, fuge, zboară
Cu sufletul după dor.
Ca o buhna la izvor.
Şi-n urma-i se desfăşoară
Toată lâna din fuior.
22. Fuge baba despletita.
Ca vârtejul fioros.
Sus, pe malul lunecos.
Şi-n tăcerea adâncita

Satan urla furios.
23. Mii de duhuri ies la luna
Pintre papura zburând.
Şi urmează şuierând.
Baba Cloanţa cea nebuna
Care-aleargă descântând.
24. Codrul suna, clocoteşte
De-un lung hohot până-n fund.
Valea, dealul îi răspund
Prin alt hohot ce-ngrozeste.
Dar pe dânsa n-o pătrund!
Baba-i calul dracului
(Vorba veche)
2. Şi tot toarce, cloanţa toarce.
Din masele clănţănind
Şi din degite plesnind.
Fusu-i rapide se-ntoarce.
Iute-n aer sfârâind.
Ca pe-o floare te-oi câtă.
De diochi, de soarte rele.
Şi de şerpi te-oi descânta.
11. Vai! din ziua cea de vara
Când, prin lunca rătăcit.
Cântai doina de iubit.
Cu-a mea inima amara
Sufletu-mi s-au învrăjbit!
12. Adă-mi fata ta voioasa
S-ar tai ochi de dismierdat.

Ca mă jur în ceas curat
Să-ţi torc haine de matasa.
Haine mândre de-mparat.
13. Vârcolaciul se lăţeşte
Sus, pe lună, ca un nor.
Vin ca pasarea-ntr-un zbor
Pân' ce viaţa-mi se sfârşeşte
Ca şi lâna din fuior".
14. Baba Cloanţa geme, plânge.
Căci fuiorul s-au sfârşit.
Iar voinicul n-au venit!
Mâinile cumplit îşi frânge.
Crunt strigând spre răsărit:
15. „Săi din hau făr' de lumina
Tu, al cerului duşman!
Tu, ce-n veacuri schimbi un an
Pentr-un suflet ce suspina.
Duhul răului, Satan!
16. Tu, ce stingi cu-a ta aripa
Candela de pe mormânt.
Unde zac moaşte de sfânt.
Când încungiuri într-o clipă
De trei ori acest pământ!
17. Vin ca-n ceasul de urgie
Când zbori noaptea blastemând.
Ca să-mi faci tu pe-al meu gând.
25. Ea n-aude, nici nu vede.
Ci tot fuge nencetat.

Ca un duh înspăimântat.
Căci Satana o răpede
Către telul depărtat.
26. Zece pasuri încă, grele…
Mândrul ca şi-a dismierda.
Ca pe-o floare l-a câtă.
De diochi, de soarte rele
Şi de şerpi l-a descânta.
27. Doi paşi încă… Vai! în lunca
Tipa cucoşul trezit;
Iar Satan afurisit
Cu-a sa jertfa se arunca
În băltoiul mucezit!
28. Zbucnind apa-n nalte valuri.
Mult în urma clocoti.
În mari cercuri se-nvârti.
Şi de trestii, şi de maluri
Mult cu vuiet se izbi.
29. Iara-n urma liniştită
Dulce unda-şi alina.
Şi în taina legăna
Fata lunii înălbita
Ce cu ziua se-ngâna…
30. Când pe malu-i trece noaptea
Călătorul şuierând
Pintre papuri când şi când
El aude triste şoapte
S-un glas jalnic suspinând:

31. „Vin la mine, voinicele.
Ca eu noaptea ţi-oi cânta.
Ca pe-o floare te-oi câtă.
De diochi, de soarte rele.
Şi de şerpi te-oi descânta!”
1842, Mirceşti
SORA ŞI HOŢUL
de Vasile Alecsandri
Sus, în deal, la monastire.
Plânge sora-ntr-o grădina.
Plânge noaptea şi suspina
Dup-a lumii fericire:
„De când eu eram copila
Sunt de toţi ai mei uitata
Şi de rude fără mila
În pustiuri lepădata!
Fără vina, din născare
Ma văzui eu pedepsita.
Şi de-a lumii dezmierdare
Ma simţii în veci lipsita!
În amar trăind de mică.
Ochii-mi plâng, sufletu-mi geme.
Şi ca pomul ce jos pica.
Viaţa-mi cade fără vreme!
Ah! sfârşesca-se îndată
Asta viaţa de durere!
Vie moartea aşteptată
Ca o dulce mângâiere!”

„Ce spui, draga surioara?
(Zise hoţul din pădure)
Cu-ai tai ochi ca două mure.
Tu, frumoasa lăcrămioara.
Tu să mori, dulce minune!
Şi de Domnul nu ţi-e frică?
Draga sora tinerica.
Fa trei cruci şi-o rugăciune.
De vrei ochii să-ţi lucească
Într-un rai de veselie.
Şi ca floarea din câmpie
În pept inima să-ţi crească.
Hai cu mine-n codrul verde
S-auzi doina cea de jale.
Când plăieşii trec în vale
Pe cărarea ce se pierde.
Să vezi şoimul de pe stânca
Cum se-nalţa, se izbeşte
Peste corbul ce zăreşte
În prăpastia adânca.
Iar ciocoiul cum se pleacă
De mă vede la potica!
Cum smerit în genunchi pica
Şi de fala se dezbraca!
Am doi zmei de buna cale.
Doi!... nici vântul nu-i întrece!
Am tovarăşi doisprezece.
Şi la brâu patru pistoale.

Am la pept o cruciuliță
Cu lemn sfânt, cu moaște sfinte.
Și-n pept inima fierbinte.
Ca fierbintea ta guriță.
Am o piatră nestemata
Care noaptea viu luceşte.
Precum ochiu-ţi ce pândeşte
Fericirea depărtată.
Lasă tot, neagra chilie.
Comanac, metanii, rasa;
Şi de vrei a fi voioasa
Ca o zi de voinicie.
Vin în lumea fericita
Cu voinicul ce te cheamă.
Căci cu dânsul nu e teama
De-a mai fi călugăriță!”
De-au mers sora, nu se ştire;
Iar de-atunce prin grădina
Nici nu plânge, nici suspina
Nime-n deal la mănăstire.

SFÂRŞIT DE TOAMNA

de Vasile Alecsandri

Oaspeţii caselor noastre, cocostârci şi rândunele.

Părăsit-au a lor cuiburi s-au fugit de zile rele;

Cârdurile de cucoare, înşirându-se-n lung zbor.

Pribegit-au urmărite de al nostru jalnic dor.

Vesela verde câmpie acu-i trista, veştezita.

Lunca, bătută de bruma, acum pare ruginita;

Frunzele-i cad, zbor în aer, şi de crengi se dezlipesc.

Ca frumoasele iluzii dintr-un suflet omenesc.

Din tuspatru parţi a lumii se ridică-nalt pe ceruri.

Ca balauri din poveste, nouri negri, plini de geruri.

Soarele iubit s-ascunde, iar pe sub grozavii nori

Trece-un cârd de corbi iernatici prin văzduh croncănitori.

Ziua scade; iarna vine, vine pe crivat calare!

Vântul şuiera prin hornuri, răspândind înfiorare.

Boii rag, caii rânchează, cânii latră la un loc.

Omul, trist, cade pe gânduri şi s-apropie de foc.

ZBURĂTORUL

de Ion Heliade Rădulescu

La doamna A... M...

„Vezi, mama, ce mă doare! şi pieptul mi se bate.

Mulţimi de vinetele pe sân mi se ivesc;

Un foc s-aprinde-n mine, răcori mă iau la spate.

Îmi ard buzele, mama, obrajii-mi se pălesc!

Ah! inima-mi zvâcnește!… și zboară de la mine!

Îmi cere… nu-și ce-mi cere! și nu știu ce i-aș da;

Și cald, și rece, uite, că-mi furnica prin vine.

În brațe n-am nimica și parca am ceva;

Ca uite, mă vezi, mama? așase-ncrucisează.

Și nici nu prinz de veste când singura mă strâng.

Și tremur de nesaț, și ochii-mi văpăiază.

Pornesc dintr-înșii lacrami, și plâng, măicuță, plâng.

Ia pune mâna, mama – pe frunte, ce sudoare!

Obrajii… unul arde și altul mi-a răcit!

Un nod colea m-apuca, ici coasta rău mă doare;

În trup o piroteala de tot m-a stăpânit.

Dar ce să fie asta? Întreabă pe bunica:

O ști vreun leac ea doară… o fi vreun zburător!

Or aide l-alde baba Comana, or Sorica.

Or du-te la moș popa, or mergi la vrăjitor.

Și unul să se roage, că poate mă dezleagă;

Mătușile cu bobii fac multe și desfac;

Și vrăjitorul ăla și apele încheagă;

Aleargă la ei, mama, ca doar mi-or da pe leac.

De cum se face ziua și scot mânzat-afara

S-o mâi pe potecuța la iarba colea-n crâng.

Vezi, câtu-i ziulița, și zi acum de vara.

Un dor nespus m-apuca, și plâng, măicuță, plâng.
Brânduşa paste iarba la umbra lângă mine.
La râuleţ s-adapa, pe maluri pribegind;
Zău, nu ştiu când se duce, ca mă trezesc când vine.
Şi simt ca mişcă tufa, auz crângul trosnind.
Atunci inima-mi bate şi săi ca din visare.
Şi parc-aştept… pe cine? şi pare c-a sosit.
Acest fel toată viaţa-mi e lunga aşteptare.
Şi nu soseşte nimeni!… Ce chin nesuferit!
În arşiţa caldurei, când vântuleţ adie.
Când pleoapul a sa frunza o tremula uşor
Şi-n tot crângul o şoaptă s-ardica şi-l învie.
Eu parcă-mi auz scrisul pe sus cu vântu-n zbor;
Şi când îmi mişcă topul, cosita se ridica.
Ma sperii, dar îmi place – prin vine un fior
Îmi fulgera şi-mi zice: TDesteapta-te, Florica.
Sunt eu, viu să te mângâi… t Dar e un vânt uşor!
Dar ce să fie asta? Întreabă pe bunica:
O şti vreun leac ea doară… o fi vreun zburător!
Or aide l-alde baba Comana, or Sorica.
Or du-te la moş popa, or mergi la vrăjitor”.
Aşa plângea Florica şi, biet, îşi spunea dorul
Pe prispa lângă mă-sa, s-obida o neca;
Junicea-n bătătura mugea, câtă oborul.

Şi mă-sa sta pe gânduri, şi fata suspina.
Era în murgul serei şi soarele sfinţise;
A puţurilor cumpeni ţipând parca chema
A satului cireada, ce greu, mereu sosise.
Şi vitele muginde la zgheab întins păşea.
Dar altele-adapate trăgea în bătătura.
În gemete de muma viţeii lor striga;
Vibra al serei aer de tauri grea murmura;
Zglobii sărind viţeii la uger alerga.
S-astâmpăra ăst zgomot, s-a laptelui fântâna
Începe să s-auza ca şoaptă în susur.
Când ugerul se lasa subt fecioreasca mâna
Şi prunca viţeluşă tot tremura-mpregiur.
Încep a luci stele rând una câte una
Şi focuri în tot satul încep a se vedea;
Târzie astă-seară rasare-acum şi luna.
Şi, cobe, câteodată tot cade câte-o stea.
Dar câmpul şi argeaua câmpeanul ostenește
Şi dup-o cina scurta şi somnul a sosit.
Tăcere pretutindeni acuma stăpânește.
Şi lătrătorii numai s-aud necontenit.
E noapte nalta, nalta; din mijlocul tăriei
Veşmântul sau cel negru, de stele semănat.
Destins cuprinde lumea, ce-n braţele somniei
Visează câte-aievea deşteaptă n-a visat.
Tăcere este totul şi nemişcare plina:
Încântec sau descântec pe lume s-a lăsat;
Nici frunza nu se mişca, nici vântul nu suspina.

Şi apele dorm duse, şi morele au stat.

…

„Dar ce lumina iute ca fulger trecătoare

Din miazănoapte scapa cu urme de scântei?

Vreo stea mai cade iara? vreun împărat mai moare?

Or e – să nu mai fie! – vreo pacoste de zmei?

Tot zmeu a fost, surato. Văzuşi, împieliţatu.

Ca tintal-alde Floarea în clipa străbătu!

Şi drept pe cos, leicuţa! ce n-ai gândi, spurcatu!

Închină-te, surato!

— Văzutu-l-ai şi tu?

Balaur de lumina cu coada-nflacarata.

Şi pietre nestimate lucea pe el ca foc.

Spun, soro, c-ar fi june cu dragoste curata;

Dar lipsa d-a lui drăgosti! departe de ăst loc!

Pândeşte, bată-l crucea! şi-n somn colea mi-ţi vine

Ca brad un flăcăiandru, şi tras ca prin inel.

Bălai, cu parul d-aur! dar slabele lui vine

N-au niciun pic de sânge, s-un nas – ca vai de el!

O! biata fetişoara! mi-e milă de Florica

Cum o fi chinuind-o! vezi, d-aia a slăbit

Şi s-a pălit copila! ce bine-a zis bunica:

Să fugă fata mare de focul de iubit!

Ca-ncepe de visează, şi visu-n lipitura

Începe-a se preface, şi lipitură-n zmeu.
Şi ce-i mai faci pe urmă? ca nici descântătura.
Nici rugi nu te mai scapa. Ferească Dumnezeu!”

UN RĂSUNET

de Andrei Mureşanu

Deşteaptă-te, române, din somnul cel de moarte.
În care te-adânciră barbarii de tirani!
Acum ori niciodată croieşte-ţi alta soarte.
La care să se-nchine şi cruzii tai duşmani!
Acum ori niciodată să dăm dovezi la lume
Ca-n aste mână mai curge un sânge de roman.
Şi ca-n a noastre piepturi păstrăm cu fala-un nume
Triumfători în lupte, un nume de Traian!
Înalţă-ţi lata frunte şi cata-n giur de tine.
Cum stau ca brazi în munte voinici sute de mii;
Un glas ei mai aşteaptă şi sar ca lupi în stâne.
Bătrâni, bărbaţi, juni, tineri, din munţi şi din câmpii!
Priviţi, măreţe umbre, Mihai, Stefan, Corvine.
Româna naţiune, ai voştri strănepoţi.
Cu braţele armate, cu focul vostru-n vine.
„Viaţa-n libertate ori moarte!” striga toţi.
Pre voi vă nimiciră a pizmei răutate
Şi oarba neunire la Milcov şi Carpaţi!
Dar noi, pătrunşi la suflet de sânta libertate.

Juram că vom da mâna, să fim pururea fraţi!
O mamă văduvita de Mihai cel Mare
Pretinde de la fii-sii azi mâna d-ajutori.
Şi blastăma cu lacrami în ochi pe orişicare.
În astfel de pericul s-ar face vânzători!
De fulgere să piară, de trăsnet şi pucioasa.
Oricare s-ar retrage din gloriosul loc.
Când patria sau mama, cu inima duioasa.
Va cere ca să trecem prin sabie şi foc!
N-ajunse iataganul barbarei semiluni.
A cărui plăgi fatale şi azi le mai simţim;
Acum se vâra cnuta în vetrele străbune.
Dar martor ne e Domnul ca vii nu o primim!
N-ajunge despotismul cu-ntreaga lor orbie.
Al cărui jug din seculi ca vitele-l purtam;
Acum se-ncearca cruzii, în oarba lor trufie.
Să ne răpească limba, dar morţi numai o dam!
Români din patru unghiuri, acum ori niciodată
Uniţi-vă în cuget, uniti-va-n simţiri!
Strigaţi în lumea larga ca Dunărea-i furata
Prin intrigă şi sala, viclene uneltiri!
Preoţi, cu crucea-n frunte! căci oastea e creştină.
Deviza-i libertate şi scopul ei preasânt.
Murim mai bine-n lupta, cu glorie deplina.
Decât să fim sclavi iarăşi în vechiul nost pământ.

MIHNEA ŞI BABA

(după o tradiţie)
de Dimitrie Bolintineanu
I
Când lampa se stinge la negrul mormânt
Atinsa de aripi, suflata de vânt;
Când buha se plânge prin triste suspine;
Când raii fac planuri cum au a reţine
În barbare lanţuri popolul gemând;
Când demoni şi spaime pe munţi se aduna
De urla la stele, la nori şi la luna.
Într-una din peşteri, în munte râpos.
Un om oarecare intra curagios.
II
În pesterea Carpaţilor
O oră şi mai bine
Vezi templul pacinaţilor
Ce cade în ruine.
Aci se fac misterele
De babe blestemate.
Ce scot la morţi arterele
Şi hârcele uscate.
Aci se fierb şi oasele
În vase aurite.
Aci s-adun frumoasele
Când nu mai sunt dorite.
O flacără misterica
Da palida lumina;
Iar stâlpii în biserica

Păreau că se înclina.
Şi liliecii nopţilor
Ce au aicea locul.
Ascunşi în hârca morţilor.
Umblau să stingă focul.
O baba, ce oroarele
Uscaseră în lume.
Tot răscolea vulvoarele.
Şoptind încet un nume.
III
S-aude un zgomot de paşi pe aproape.
Cum calca strigoiul când va sa dezgroape
O tânără fata… Colo… Ascultaţi!
Să fie Satana cu ochii de focuri?
— Hei! Cine să calce în negrele-mi locuri.
Se-ntreabă bătrâna… aici nechemaţi!…
Ea zice, şi-n umbra un om se arata
Cu ochii de sânge, cu fruntea uscata.
Teribil ca locul în care intra.
— Bătrâna, el zice, îţi fa datoria!
Şi vorba-i, cum geme în zid vijelia.
Din colţuri în colţuri grozav răsună.
Bătrâna
Ascultă-mă, Doamne, aveam în oştime
Un fiu oarecare vestit în mulţime
Prin luptele sale; era fiul meu;
Plăcut ca seninul, frumos ca o floare
Şi pentru aceasta mai stam eu subt soare.

Era pentru mine al meu Dumnezeu.
Şi pentru aceasta m-am dat în pierzare.
Să-l fac între oameni ferice şi mare.
Am dat al meu suflet la negrul tartar.
Tu ştii mai departe. Ce? gemi de turbare!
Vei sângele mumei, tu vei răzbunare.
Loveşte! Na sânul, tirane barbar!
Căci viaţa îmi este acum blestemata.
O! cum nu pot oare să sorb asta data
Şi zilele tele, şi sângele tău!
Dar nu pot, căci fiu-meu în ultima-i stare
Opri orice mâna a da răzbunare.
Tirane! Vezi pradă-ţi, vezi cugetul său.
Pe urma, c-o mâna uscata şi arsa.
Într-una din hârci un sânge ea varsa.
Şi dându-l lui Mihnea, îi zice: – Sa bei!
E sângele fiu-meu, na! soarbe-l mai tare.
E cald şi e tânăr, cum vei tu, barbare;
Na, soarbe, sau eu sorb p-al tău, de nu vei.
IV
Toţi morţii din mormânturi.
Cu ghearale-nclestate.
Ca frunzele uscate
Ce zbor când sufla vânturi.
Spre Mihnea alerga;
Iar vârcolacii serii.
Ce chiar din luna pişca
Când frunzele se mişca

În timpul primăverii.
Ţipând, acum zbura.
Şoimanele ce umbla
Ca vijelii turbate.
Coloase deşirate
Cu forma ca o turla.
Din munţi în vai calca.
V
Un glas în mulţime teribil gemu
Şi ceata inferna îndată tăcu.
VI
Blestemul
Oriunde vei merge, să calci, o, tirane.
Să calci p-un cadaver şi-n visu-ţi să-l vezi.
Să strângi tu în mână-ţi tot mâini diafane
Şi orice ţi-o spune tu toate să crezi.
Să-ţi arză plămânii d-o sete adânca
Şi apa, tirane, să nu poţi să bei.
Să simţi totdeauna asupră-ţi o stânca.
Să-nclini a ta frunte la cine nu vrei.
Să nu se cunoască ce bine vei face!
Să plângi! însă lacrimi să nu poţi vărsa.
Şi orice dorinţă, şi orice-ţi va place
Să nu poţi, tirane, să nu poţi gusta!
Să crezi că eşti geniu, să ai zile multe
Şi toţi ai tai moara; iar tu să trăieşti!
Şi vorba ta nimeni să nu o asculte.
Nimic să-ţi mai placa, nimic să doreşti!

VII
Aşa vorbi bătrâna
Şi Mihnea tremura.
Iar Naiba, ce fântâna
O soarbe într-o clipă
Şi tot de sete tipa.
La dreapta lui zbura.
El are cap de taur
Şi gheara de strigoi.
Şi coada-i de balaur.
Şi geme cu turbare
Când baba trista pare;
Iar coada-i sta vulvoi.
Iar nagodele-urâte
Ca un mistreţ la cap.
Cu lungi şi strâmbe rate
Cu care de pe stânca
Râm marea cea adânca
Şi lumea nu le-ncap;
Şi sease legioane
De diavoli blestemaţi
Treceau ca turbioane
De flăcări infernale.
Călări toţi pe cavale
Cu perii vulvoiaţi.
Şi mii de mii de spaime
Veneau din iad râzând
Pe Mihnea sa defaime.

Căci astfel baba are
Mijloc de răzbunare
Pe mort nesuparând.
VIII
Mihnea încăleca, calul sau tropota.
Fuge ca vântul;
Suna pădurile, fâşie frunzele.
Geme pământul;
Fug legioanele, zbor cu cavalele
Luna dispare;
Cerul se-ntunecă, munţii se cleatena.
Mihnea tresare.
Fulgerul scânteie, tunetul bubuie.
Calul sau cade;
Demonii râseră; o, ce de hohote!
Mihnea jos sare.
Însă el repede iara încăleca.
Fuge mai tare;
Fuge ca crivatul; sabia-i sfârâie
În apărare.
Aripi fantastice simte pe umere.
Însă el fuge;
Pare că-l sfâşie guri însetabile.
Hainele-i suge;
Baba p-o cavala iute ca fulgerul
Trece-nainte.
Slaba şi palida, pletele-i fâlfâie
Pe osaminte;

Barba îi tremura, dintii se cleatina.
Muge ca taur;
Geme ca tunetul, bate cavalele
Ca un balaur.
IX
O, ce de hohote! Râseră demonii.
Iadul tot râse!
Însă pe creştetul munţilor, zorile
Zilei venise.
PASTORUL ÎNTRISTAT
de Vasile Cârlova
Un pastor tânăr, frumos la fata.
Plin de mâhniree cu glas duios
Cânta din fluier jos pa verdeaţa.
Sub umbra deasa de pom stufos.
De multe versuri spuse cu jale
Uimite toate sta împrejur:
Râul oprise apa din cale.
Vântul tăcuse din lin murmur.
Cât colo turme de oi frumoase
Se răspândise pe livejuni
Şi ascultându-l iarba uitase.
Pătrunse toate de mila lui.
Câinele numai mai cu durere
Stând lângă dânsul câtă în jos
Şi ca s-aducă lui mângâiere.
Glas câteodată scotea milos.
Eho, ce zace de om departe.

Îl auzise din loc ascuns;
Şi cu suspinuri de greutate
La toată vorba îi da răspuns.
Viu lângă dânsul, pătruns de mila
Şi cu blândeţe îl întrebai:
„Tinere, spune-mi, nu-ţi fie sila.
Ce foc, ce chinuri, ce gânduri ai?
Viaţa voastră necazuri n-are:
E simpla, lina, fără dureri.
Şi-n toată lumea nicio suflare
Ca voi nu gusta multe plăceri.
Vouă natura vă este data;
Câmpii şi codrii voci zâmbesc;
Vânturi şi râuri voci arata
Cum curg de dulce, cum răcoresc.
Soarele încă voci ravarsa
Lumina dulce, tot cu senin.
Şi cerul iarăşi mila îşi vărsa
Spre fericire voci deplin”.
El cu suspinuri atunci răspunse:
„Frate, se poate vreun muritor
Oricât să n-aibă dureri ascunse.
Fie pe scaun, fie pastor?
Orice viaţă supusa zace
Sub patimi grele mult mai puţin!
Soarta nu lasa un om în pace
Cu mulţumire a fi deplin.
Precum nu-nceata de vânt suflarea

Nici către crânguri, nici pe câmpii;
Aşa nu-nceata nici tulbuurarea
De multe patimi către cei vii.
Adevăr, slava, cinste, putere
Sau bogăţie eu nu doresc.
Acestea toate drept o părere.
Drept nălucire le socotesc.
Dar mai puternic, greu a supune
Orice simţire, simt pe amor.
El, izvor dulce de-ntristăciune.
Lesne aprinde foc tuturor.
Iubesc prea dulce o păstorita
Cu chip prea dulce, prea drăgălaş!
Pentru ea numai simt neputinţa.
Pentru ea numai sunt pătimaş.
De lângă mine ea când lipseşte.
Natura n-are nimic frumos;
Sufletul tare mi se mâhneşte.
Orice privire e de prisos.
Şi drept aceea a tânguire
Fac să răsune fluierul meu
Lăsând şi turma în năpustire.
Vărsând şi lacrimi din ochi mereu.

Melancolie de Mihai Eminescu

Părea ca printre nouri s-a fost deschis o poartă.

Prin care trece alba regina nopţii moarta.

— O, dormi, o, dormi în pace printre făclii o

mie

Şi în mormânt albastru şi-n pânze argintie.

În mausoleu-ţi mândru, al cerurilor arc.

Tu adorat şi dulce al nopţilor monare!

Bogata în întinderi sta lumea-n promoroaca.

Ce sate şi câmpie c-un luciu val îmbrăca;

Văzduhul scânteiază şi ca unse cu var

Lucesc zidiri, ruine pe câmpul solitar.

Şi ţintirimul singur cu strâmbe cruci veghează.

O cucuvaie sura pe una se aşază.

Clopotniţa trosneşte, în stâlpi izbeşte toaca.

Şi străveziul demon prin aer când să treacă.

Atinge-ncet arama cu zimţii-aripei sale

De-auzi din ea un vaier, un aiurit de jale.

Biserică-n ruina

Sta cuvioasa, trista, pustie şi bătrână.

Şi prin ferestre sparte, prin uşi ţiuie vântul – Se pare ca vrăjeşte şi că-i auzi cuvântul – Nauntrul ei pe stâlpii-i, păreţi, iconostas.

Abia conture triste şi umbre au rămas;

Drept preot toarce – un greier un gând fin şi obscur.

Drept dascăl toaca cariul sub învechitul mur.

…

Credinţa zugrăveşte icoanele-n biserici – Şi-n sufletu-mi pusese poveştile-i feerici.

Dar de-ale vieţii valuri, de al furtunii pas

Abia conture triste şi umbre-au mai rămas.

În van mai caut lumea-mi în obositul creier.
Căci răguşit, tomnatec, vrăjeşte trist un greier;
Pe inima-mi pustie zadarnic mâna-mi tiu.
Ea bate ca şi cariul încet într-un sicriu.
Şi când gândesc la viaţa-mi, îmi pare ca ea cura
Încet repovestita de o străină gura.
Ca şi când n-ar fi viaţa-mi, ca şi când n-aş fi fost.
Cine-i acel ce-mi spune povestea pe de rost
De-mi ţin la el urechea – şi râd de câte-ascult
Ca de dureri străine?... Parc-am murit de mult.
(1 sept. 1876

Scrisoarea I

de M. Eminesculând cu gene ostenite sara suflu-n lumânare.
Doar ceasornicul urmează lung-a timpului cărare.
Căci perdelele-ntr-o parte când le dai, şi în odaie
Luna varsă peste toate voluptuoasa ei văpaie.
Ea din noaptea amintirii o vecie-ntreaga scoate
De dureri, pe care însă le simţim ca-n vis pe toate.
Luna tu, stăpân-a marii, pe a lumii bolta luneci
Şi gândirilor dând viaţa, suferinţele întuneci;
Mii pustiuri scânteiază sub lumina ta fecioara.

Şi câţi codri-ascund în umbra strălucire de izvoara!

Peste câte mii de valuri stăpânirea ta străbate.

Când plutești pe mişcătoarea marilor singurătate!

Câte ţărmuri înflorite, ce palate şi cetăţi.

Străbătute de-al tău farmec ţie singura-ţi arăţi!

Şi în câte mii de case lin pătruns-ai prin fereşti.

Câte frunţi pline de gânduri, gânditoare le priveşti!

Vezi pe-un rege ce-mpânzeşte globu-n planuri pe un veac.

Când la ziua cea de mâne abia cuget-un sărac…

Deşi trepte osebite le-au ieşit din urna sortii

Deopotrivă-i stăpânește raza ta și geniul morţii;

La acelaşi şir de patimi deopotrivă fiind robi.

Fie slabi, fie puternici, fie genii ori neghiobi!

Unul cauta-n oglinda de-şi buclează al său par.

Altul cauta în lume şi în vreme adevăr.

De pe galbenele file el aduna mii de coji.

A lor nume trecătoare le însămna pe răboj;

Iara altu-mparte lumea de pe scândura tarabii.

Socotind cât aur marea poartă-n negrele-i corăbii.

Iar colo bătrânul dascăl, cu-a lui haina roasă-n coate.

Într-un calcul fără capăt tot socoate şi socoate
Şi de frig la piept şi-ncheie tremurând halatul vechi.
Îşi înfunda gâtu-n guler şi bumbacul în urechi;
Uscăţiv aşa cum este, gârbovit şi de nimic.
Universul fără margini e în degetul lui mic.
Căci sub frunte-i viitorul şi trecutul se încheagă.
Noaptea-adâne-a veciniciei el în şiruri o dezleagă;
Precum Atlas în vechime sprijinea ceriul pe umăr
Aşa el sprijină lumea şi vecia într-un număr.
Pe când luna străluceşte peste-a tomurilor bracuri.
Într-o clipa-l poarta gândul îndărăt cu mii de veacuri.
La-nceput, pe când fiinţa nu era, nici nefiinţă.
Pe când totul era lipsa de viaţă şi voinţa.
Când nu s-ascundea nimica, deşi tot era ascuns…
Când pătruns de sine însuşi odihnea cel nepătruns.
Fu prăpastie? genune? Fu noian întins de apa?
N-a fost lume priceputa şi nici minte s-o priceapă.
Căci era un întuneric ca o mare far-o raza.
Dar nici de văzut nu fuse şi nici ochi care s-o

vază.

Umbra celor nefăcute nu-ncepuse-a se desface.

Şi în sine împăcată stăpânea eterna pace!…

Dar deodat-un punct se mişca… cel întâi şi singur. Iată-l

Cum din chaos face muma, iara el devine Tatăl…

Punctu-acela de mişcare, mult mai slab ca boaba spumei.

E stăpânul fără margini peste marginile lumii…

De-atunci negura eterna se desface în fâşii.

De atunci rasare lumea, luna, soare şi stihii…

De atunci şi până astăzi colonii de lumi pierdute

Vin din sure vai de chaos pe cărări necunoscute

Şi în roiuri luminoase izvorând din infinit.

Sunt atrase în viaţa de un dor nemărginit.

Iar în lumea asta mare, noi copii ai lumii mici.

Facem pe pământul nostru muşunoaie de furnici;

Microscopice popoare, regi, osteni şi învăţaţi

Ne succedem generaţii şi ne credem minunaţi;

Musti de-o zi pe-o lume mica de se măsura cu cotul.

În acea nemărginire ne-nvârtim uitând cu

totul

Cum ca lumea asta-ntreaga e o clipă suspendata.

Ca-ndaratu-i şi-nainte-i întuneric se arata.

Precum pulberea se joacă în imperiul unei raze.

Mii de fire viorie ce cu raza încetează.

Astfel, într-a veciniciei noapte pururea adânca.

Avem clipa, avem raza, care tot mai ţine încă…

Cum s-o stinge, totul piere, ca o umbră-n întuneric.

Căci e vis al nefiinţii universul cel himeric…

În prezent cugetătorul nu-şi opreşte a sa minte.

Ci-ntr-o clipă gându-l duce mii de veacuri înainte;

Soarele, ce azi e mândru, el îl vede trist şi ros

Cumse-nchide ca o rană printre nori întunecoşi.

Cum planeţii toţi îngheaţă şi s-azvârl rebeli în spat

Ei, din frânele luminii şi a soarelui scăpaţi;

Iar catapeteasma lumii în adânc s-au înnegrit.

Ca şi frunzele de toamna toate stelele-au pierit;

Timpul mort şi-ntinde trupul şi devine vecinicie.

Căci nimic nu se întâmpla în întinderea pustie.

Şi în noaptea nefiinţii totul cade, totul tace.
Căci în sine împăcată reîncep-eterna pace…
…
Începând la talpa însăşi a mulţimii omeneşti
Şi suind în susul scării pân' la frunţile crăieşti.
De a vieţii lor enigma îi vedem pe toţi munciţi.
Făr-a şti să spunem care ar fi mai nenorociţi…
Unul e în toţi, tot astfel precum *una e în toate.*
De asupra tuturor a se ridica cine poate.
Pe când alţii stând în umbra şi cu inima smerita
Neştiuţi se pierd în taina ca şi spuma nezărita – Ce-o să-i pese sorţii oarbe ce vor ei sau ce gândesc?…
Ca şi vântu-n valuri trece peste traiul omenesc.
Fericeasca-l scriitorii, toată lumea recunoască-l…
Ce-o să aibă din acestea pentru el, bătrânul dascăl?
Nemurire, se va zice. Este drept ca viaţă-ntreagă.
Ca şi iedera de-un arbor, de-o idee i se leagă.
„De-oi muri – îşi zice-n sine – al meu nume o să-l poarte
Secolii din gură-n gura şi l-or duce mai departe.
De a pururi, pretutindeni, în ungherul unor

crieri

Și-or găsi, cu al meu nume, adăpost a mele scrieri!”

O, sărmane! tii tu minte câte-n lume-ai auzit.

Ce-ți trecu pe dinainte, câte singur ai vorbit?

Prea puțin. De ici, de colo de imagine-o fâșie.

Vre o umbră de gândire, ori un petec de hârtie;

Și când propria ta viață singur n-o știi pe de rost.

O să-și bată alții capul s-o pătrunză cum a fost?

Poate vreun pedant cu ochii cei verzui, peste un veac.

Pintre tomuri brăcuite așezat și el, un brac.

Aticismul limbii tale o să-l pună la cântări.

Colbul ridicat din carte-ți l-o sufla din ochelari

Și te-o strânge-n două șiruri, așezându-te la coada.

În vreo nota prizărita sub o pagina neroada.

Poți zidi o lume-ntreaga, poți s-o sfărâmi… orice-ai spune.

Peste toate o lopata de țărână se depune.

Mâna care-au dorit sceptrul universului și gânduri

Ce-au cuprins tot universul încap bine-n patru scânduri…

Or să vie pe-a ta urma în convoi

de-nmormântare.

Splendid ca o ironie cu priviri nepăsătoare…

Iar deasupra tuturor a va vorbi vreun mititel.

Nu slăvindu-te pe tine… lustruindu-se pe el

Sub a numelui tău umbră. Iată tot ce te aşteaptă.

Ba să vezi… posteritatea este încă şi mai dreapta.

Neputând să te ajungă, crezi c-or vrea să te admire?

Ei vor aplauda desigur biografia subţire

Care s-o-ncerca s-arate că n-ai fost vreun lucru mare.

C-ai fost om cum sunt şi dânşii… Măgulit e fiecare

Că n-ai fost mai mult ca dânsul. Şi prostatecele nări

Şi le umfla orişicine în savante adunări

Când de tine se vorbeşte. S-a-nţeles de mai nainte

C-o ironica grimasa sa te laude-n cuvinte.

Astfel încăput pe mâna a oricărui, te va drege.

Rele-or zice că sunt toate câte nu vor înţelege…

Dar afară de acestea, vor câtă vieţii tale

Să-i găsească pete multe, răutăţi şi mici scandale – Astea toate te apropie de dânşii… Nu lumina

Ce în lume-ai revărsat-o, ci păcatele şi vina.
Oboseala, slăbiciunea, toate relele ce sunt
Într-un mod fatal legate de o mâna de pământ;
Toate micile mizerii unui suflet chinuit
Mult mai mult îi vor atrage decât tot ce ai gândit.
…
Între ziduri, printre arbori ce se scutura de floare.
Cum revarsa luna plina liniştita ei splendoare!
Şi din noaptea amintirii mii de doruri ea ne scoate;
Amorţita li-i durerea, le simţim ca-n vis pe toate.
Căci în propria-ne lume ea deschide poarta-ntrarii
Şi ridica mii de umbre după stinsul lumânării…
Mii pustiuri scânteiază sub lumina ta, fecioara.
Şi câţi codri-ascund în umbra strălucire de izvoara!
Peste câte mii de valuri stăpânirea ta străbate.
Când plutești pe mişcătoarea marilor singurătate.
Şi pe toţi ce-n asta lume sunt supuşi puterii sortii
Deopotrivă-i stăpânește raza ta şi geniul morţii!

(1881, 1 feb.)

FLOARE ALBASTRA

— „Iar te-ai cufundat în stele
Şi în nori şi-n ceruri nalte?
De nu m-ai uita încalte.
Sufletul vieţii mele.
În zadar râuri în soare
Grămădesti-n a ta gândire
Şi câmpiile Astre
Şi întunecata mare;
Piramidele-nvechite
Urcă-n cer vârful lor mare – Nu câtă în depărtare
Fericirea ta, iubite!”
Astfel zise mititica.
Dulce netezindu-mi parul.
Ah! ea spuse adevărul;
Eu am râs, n-am zis nimica.
— „Hai în codrul cu verdeaţă.
Und-isvoare plâng în vale.
Stânca sta sa se prăvale
În prăpastia măreaţă.
Acolo-n ochiu’ de pădure.
Lângă trestia cea lina
Şi sub bolta cea senina
Vom şedea în foi de mure.
Şi mi-i spune-atunci povesti
Şi minciuni cu-a ta guriţa.

Eu pe-un fir de romanita
Voi cerca de mă iubeşti.
Şi de-a soarelui căldura
Voi fi roşie ca mărul.
Mi-oi desface de-aur parul.
Să-ţi astup cu dânsul gura.
De mi-i da o sărutare.
Nime-n lume n-a s-o ştie.
Căci va fi sub pălărie – Ş-apoi cine treaba are!
Când prin crengi s-a fi ivit
Luna-n noaptea cea de vara.
Mi-i ţine de subsuoara.
Te-oi ţine de după gât.
Pe cărare-n bolti de frunze.
Apucând spre sat în vale.
Ne-om da sărutări pe cale.
Dulci ca florile ascunse.
Şi sosind l-ai porţii prag.
Vom vorbi-n întunecime;
Grija noastră n-aib-o nime.
Cui ce-i pasa că-mi eşti drag?”
Înc-o gura – şi dispare…
Ca un stâlp eu stam în luna!
Ce frumoasă, ce nebuna
E albastra-mi, dulce floare!
…
Şi te-ai dus, dulce minune.
S-a murit iubirea noastră – Floare-albastra!

floare-albastra!…
Totuşi este trist în lume!
(1873)
DORINŢA
Vino-n codru la izvorul
Care tremura pe prund.
Unde prispa cea de brazde
Crengi plecate o ascund.
Şi în braţele-mi întinse
Să alergi, pe piept să-mi cazi.
Să-ţi desprind din creştet valul.
Să-l ridic de pe obraz.
Pe genunchii mei şedea-vei.
Vom fi singuri-singurei.
Iar în par, înfiorate.
O să-ţi cada flori de tei.
Fruntea albă-n părul galben
Pe-al meu braţ încet s-o culci.
Lăsând prada gurii mele
Ale tale buze dulci…
Vom visa un vis ferice.
Îngâna-ne-vor c-un cânt
Singuratice izvoare.
Blânda batere de vânt;
Adormind de armonia
Codrului bătut de gânduri.
Flori de tei deasupra noastră
Or să cadă rânduri-rânduri.

(1876)

PESTE VÂRFURI

Peste vârfuri trece luna.
Codru-şi bate frunza lin.
Dintre ramuri de arin
Melancolic cornul suna.
Mai departe, mai departe.
Mai încet, tot mai încet.
Sufletu-mi nemângâiet
Îndulcind cu dor de moarte.
De ce taci, când fermecata
Inima-mi spre tine-ntorn?
Mai suna-vei, dulce corn.
Pentru mine vreodată?
(1883)

SE BATE MIEZUL NOPŢII…

Se bate miezul nopţii în clopotul de-arama.
Şi somnul, vameş vieţii, nu vrea să-mi ieie vama.
Pe cai bătute-adesea vrea mintea sa mă poarte.
S-asaman întreolaltă viaţa şi cu moarte;
Ci cumpănă gândirii-mi şi azi nu se mai schimba.
Căci între amândouă sta neclintita limba.
(1883)

Oda (în metru antic)

de Mihai Eminescu
Nu credeam să-nvăţ a muri vreodată;
Pururi tânăr, înfăşurat în manta-mi.
Ochii mei nălţam visători la steaua
Singurătăţii.
Când deodată tu răsărişi în cale-mi.
Suferinţa, tu, dureros de dulce…
Pân în fund băui voluptatea morţii
Nendurătoare.
Jalnic ard de viu chinuit ca Nessus.
Ori ca Hercul înveninat de haina-i;
Focul meu a-l stinge nu pot cu toate
Apele marii.
De-al meu propriu vis, mistuit mă vaiet.
Pe-al meu propriu rug, mă topesc în flăcări…
Pot să mai renviu luminos din el ca
Pasarea Phoenix?
Piara-mi ochii tulburători din cale.
Vino iar în sân, nepăsare trista;
Ca să pot muri liniştit, pe mine
Mie redă-mă!

Celei alese de Safo
Deopotrivă cu zeii e omul
Care în faţa ta aşezându-se.
Poate să-ţi îndure până la capăt
Sonul glasului.
De râsul tău vrăjitor cade mi

Ma mea bolnava, căci de când te-am văzut
(Doar o clipă a fost) încep să mă sting
Graiul îmi piere.
Îmi pornește limba sa mi se destrame
Subțire o flacără mi se trezește
Adânc în carne, ochiul nu vede, u
Rechea-mi detuna.
Ape mă trec; se înstăpânește în
Mine un fel de cutremur, mai verdee-s
Ca iarba și în paragina, moartea
E lângă mine.
Să mă împac cu toate căci uitarea…
(trad. Dan Chelaru)

Numai una de George Coșbuc

Pe umeri pletele-i curg râu – Mlădie ca un spic de grâu.
Cu sortul negru prins în brâu.
O pierd din ochi de draga.
Și când o văd, îngălbinesc;
Și când n-o văd, mă-mbolnăvesc.
Iar când merg alţii de-o peţesc.
Vin popi de mă dezlega.
La vorbă-n drum, trei ceasuri trec – Ea pleacă, eu mă fac ca plec.
Dar stau acolo și-o petrec
Cu ochii cât e zarea.
Așa cum e săraca ea.

Aş vrea s-o ştiu nevasta mea.
Dar oameni rai din lumea rea
Îmi tot închid cărarea.
Şi câte vorbe-mi aud eu!
Toţi fraţii mă vorbesc de rău.
Şi tata-i supărat mereu.
Iar mama la icoane.
Matanii bate, ţine post;
Ma blastăma: „De n-ai fi fost!
Eşti un netot! Ţi-e capul prost
Şi-ţi faci de cap, Ioane!”
Îmi fac de cap? Dar las să-mi fac!
Cu traiul eu am să mă-mpac
Şi eu am să trăiesc sărac.
Muncind bătut de rele!
La fraţi eu nu cer ajutor.
Că n-am ajuns la mila lor – Şi fac ce vreau! Şi n-am să mor
De grija sortii mele.
Mă-ngroapa fraţii mei de viu!
Legat de dânsa, eu să ştiu
Că am urâtei drag să-i fiu?
Să pot ce nu se poate?
Dar cu pământul ce să faci?
Şi ce folos de boi şi vaci?
Nevasta dacă nu ţi-o placi.
Le dai în trăsnet toate!
Ori este om de sila cui

Să-mi placă tot ce-i place lui!
Aşa om nici vlădica nu-i
Şi nu-i nici împăratul!
Să-mi cânte lumea câte vrea.
Mi-e draga una şi-i a mea:
Decât să mă dezbar de ea
Mai bine-aprind tot satul! SONET
de George Bacovia
E-o noapte uda, grea, te-neci afară.
Prin ceata – obosite, roşii, fără zare – Ard, afumate, triste felinare.
Ca într-o crâşmă, umeda, murdara.
Prin mahalai mai neagra noaptea pare…
Sivoaie-n case triste inundara – S-auzi tuşind o tuse-n sec, amara – Prin ziduri vechi ce stau în dărâmare.
Ca Edgar Poe, mă reîntorc acasă.
Ori ca Verlaine, topit de băutura – Şi-n noaptea asta de nimic nu-mi pasa.
Apoi, cu paşi de-o nostima măsură.
Prin întuneric bâjbâie prin casa.
Şi cad, recad, şi nu mai tac din gură.
AMURG VIOLET
de George Bacovia
Amurg de toamna violet…
Doi plopi, în fund, apar în siluete
— Apostoli în odăjdii violete – Oraşul tot e violet.

Amurg de toamna violet…
Pe drum e-o lume leneşă, cocheta;
Mulţimea toate pare violeta.
Oraşul tot e violet.
Amurg de toamna violet…
Din turn, pe câmp, vad voievozi cu plete;
Străbunii trec în pâlcuri violete.
Oraşul tot e violet.

NEVROZA

de George Bacovia

Afară ninge prăpădind.
Iubita cânta la clavir.
Şi târgul sta întunecat.
De parca ninge-n cimitir.
Iubita cânt-un marş funebru.
Iar eu nedumerit mă mir:
De ce să cânte-un marş funebru…
Şi ninge ca-ntr-un cimitir.
Ea plânge, şi-a căzut pe clape.
Şi geme greu ca în delir…
În dezacord clavirul moare.
Şi ninge ca-ntr-un cimitir.

CUPTOR

de George Bacovia

Sunt câţiva morţi în oraş, iubito.
Chiar pentru asta am venit să-ţi spun;
Pe catafalc, de căldură-n oraş.
Încet, cadavrele se descompun.

Cei vii se mişca şi ei descompuşi.
Cu lutul de căldură asudat;
E miros de cadavree, iubito.
Şi azi, chiar sânul tău e mai lăsat.
Toarnă pe covoare parfume tari.
Adu roze pe tine să le pun;
Sunt câţiva morţi în oraş, iubito.
Şi-ncel, cadavrele se descompun.
[*Joc secund*]
de Ion Barbu
Din ceas dedus, adâncul acestei calme creste.
Intrata prin oglinda în mântuit azur.
Tăind pe înecarea cirezilor agreste.
În grupurile apei, un joc secund, mai pur
Nadir latent! Poetul ridica însumarea
De harfe resfirate ce-n zbor invers le pierzi
Şi cântec istoveşte: ascuns, cum numai marea.
Meduzele când plimba sub clopotele verzi.
PĂUNUL
de Ion Barbu
Se ploconea răsăritean şi moale.
Mălai din mâna ta să ciugulească.
Albastru pâlpâia şi cald, în poală.
Ca pânzele alcoolului, în ceaşcă.
Pe butura nebunul tău cu scufa
Ochi inegali grozavi de trişti rotea.
Sio mâna ţi-a sucit, cum storci o rufa.
Şi-a rupt şi gâtul păsării, care bătea.

Riga Crypto şi lapona Enigel de Ion Barbu
— Menestrel trist, mai aburit
Ca vinul vechi ciocnit la nunta.
De cuscrul mare dăruit
Cu pungi, panglici, beteli cu funta.
Mult – îndărătnic menestrel.
Un cântec larg tot mai încearcă.
Zi-mi de lapona Enigel
Şi Crypto, regele ciuperca!
Nuntaş fruntaş!
Ospăţul tău limba mi-a fript-o.
Dar cântecul, tot zice-l-aş.
Cu Enigel şi riga Crypto.
— Zi-l, menestrel!
Cu foc l-ai zis acum o vară;
Azi zi-mi-l stins, încetinel.
La spartul nunţii, în cămară.
*
Des cercetat de pădureţi
În pat de râu şi în huma unsa.
Împărăţea peste bureţi
Crai Crypto, inima ascunsa.
La vecinic tron, de roua parca!
— Dar printre ei bârfeau bureţii
De-o vrăjitoare mânătarca.
De la fântâna tinereţii.
Şi rai ghioci şi toporaşi
Din gropi ieşeau să-l ocărască.

Sterp îl făceau și nărăvaș.
Ca nu voia sa înflorească.
— În tari de gheata urgisita.
Pe-acelaşi timp trăia cu el.
Lapona mica, liniştită.
Cu piei; pre nume – Enigel.
De la iernat, la păşunat.
În noul an, să-şi ducă renii.
Prin aer ud, tot mai la sud.
Ea poposi pe muşchiul crud
La Crypto, mirele poienii.
Pe trei covoare de răcoare
Lin adormi, torcând verdeaţa.
Când lângă sân, un riga spân.
Cu eunucul lui bătrân.
Veni s-o-îmbie cu dulceaţa:
— Enigel, Enigel.
Ţi-am adus dulceaţă, iaca.
Uite fragi, ţie dragi
Ia-i şi toarnă-i în puiaca.
— Riga spân, de la sân.
Mulţumesc Dumitale.
Eu mă duc să culeg
Fragii fragezi, mai la vale.
— Enigel, Enigel.
Scade noaptea, ies lumine.
Dacă pleci să culegi.
Începi rogu-te cu mine.

— Te-aş culege, riga blând…
Zorile încep să joace
Şi eşti umed şi plăpând:
Teama mi-e, te frângi curând.
Lasă.
— Aşteaptă de te coace.
— Să mă coc, Enigel.
Mult aş vrea, dar, vezi, de soare.
Visuri sute, de măcel.
Ma despart. E roşu, mare.
Pete are fel de fel;
Lasă-l, uită-l Enigel.
În somn fraged şi răcoare.
— Riga Crypto, riga Crypto.
Ca o lamă de blestem
Vorbă-n inima-ai înfipt-o!
Eu de umbra mult mă tem.
Ca dacă-n iarna sunt făcută.
Şi ursul alb mi-e varul drept.
Din umbra deasa, desfăcuta.
Mă-închin la soarele-înţelept.
La lămpi de gheata, supt zăpezi.
Tot polul meu un vis visează.
Greu taler scump, cu margini verzi.
De aur, visu-i cercetează.
Mă-închin la soarele-înţelept.
Ca sufletu-i fântâna în piept
Şi roata alba mi-e stăpâna

Ce zace în sufletul-fântâna.
La soare, roata se măreşte.
La umbra, numai carnea creste
Şi somn e carnea, se dezumfla.
— Dar vânt şi umbra iar o umfla…
Frumos vorbi şi subţirel
Lapona dreapta, Enigel.
Dar timpul, vezi, nu adasta.
Iar soarele acuma sta
Zvârlit în sus, ca un inel.
— Plângi, prea cuminte Enigel!
Lui Crypto, regele ciuperca.
Lumina iute cum să-i placă?
El se desface uşurel!
De Enigel.
De partea umbrei moi să treacă…
Dar soarele, aprins inel.
Se oglindi adânc în el;
De zece ori, fără sfiala.
Se oglindi în pielea-i cheala;
Şi sucul dulce înăcreşte!
Ascunsa-i inima plesneşte.
Sprezece vii peceţi de semn.
Venin şi roşu untdelemn
Mustesc din funduri de blestem;
Că-i greu mult soare să îndure
Ciuperca cruda de pădure.
Ca sufletul nu e fântâna

Decât la om, fiara bătrână.
Iar la făptura mai firava
Pahar e gândul cu otrava.
— Ca la nebunul riga Crypto.
Ce focul inima i-a fript-o.
De a rămas să rătăcească
Cu altă fată mai crăiasca:
Cu Laurul-Balaurul
Să toarne în lume aurul.
Să-l toace, gol la drum să iasă.
Cu masalarita-mireasa.
Să-i ţie de împărăteasa.
Duhovniceasca de Tudor Arghezi
Ce noapte groasa, ce noapte grea!
A bătut în fundul lumii cineva.
E cineva sau, poate, mi se pare.
Cine umbla fără lumina.
Fără lună, fără lumânare
Şi s-a lovit de plopii din grădina?
Cine calca fără somn, fără zgomot, fără pas.
Ca un suflet de pripas?
Cine-i acolo? Răspunde!
De unde vii şi ai intrat pe unde?
Tu eşti, mama? Mi-e frică.
Mama buna, mama mica!
Ti s-a urât în pământ.
Toţi nu mai sunt.
Toţi au plecat de când ai plecat.

Toţi s-au culcat, ca tine, toţi au înnoptat.
Toţi au murit de tot.
Şi Grivei s-a învârtit în bot
Şi a căzut. S-au stârpit cucuruzii.
S-au uscat busuiocul şi duzii.
Au zburat din streaşina lunii
Şi s-au pierdut rândunelele, lăstunii.
Ştiubeiele-s pustii.
Plopii-s cărămizii.
S-au povârnit pareţii. A putrezit odaia…
Ei! cine străbătu livada
Şi cine s-a oprit?
Ce vrei? Cine eşti
De vii mut şi nevăzut ca-n povesti?
Aici nu mai sta nimeni
De douăzeci de ani…
Eu sunt risipit prin spini şi bolovani…
Au murit şi numărul din poarta
Şi clopotul şi lacătul şi cheia.
S-ar putea să fie Cine-stie-Cine…
Care n-a mai fost şi care vine
Şi se uita prin întuneric la mine
Şi-mi vede cugetele toate.
Ei! Cine-i acolo-n haine-ntunecate?
Cine scobeşte zidul cu carnea lui.
Cu degetul lui ca un cui.
De răspunde-n rănile mele?
Cine-i pribeag şi ostenit la uşa?

Mi-e limba aspra ca de cenuşă.
Nu mă mai pot duce.
Mi-e sete. Deschide, vecine.
Uite sânge, uite slava.
Uite mana, uite otrava.
Am fugit de pe Cruce.
Ia-mă-n braţe şi ascunde-mă bine.

Galere de Tudor Arghezi

Zgomotul de lanţuri multe
A trecut prin curte.
A ieşit lung pe porţi
Printre vii şi printre morţi.
Târâş, grăpiş.
Prin painjeniş.
Ca o fiară bolnava de rugina.
În potcovăria cu clăbuci de lumina
Lăcătuşii le-au bătut calare
O veriga-ntre picioare
Şi la glezna mâinii.
Ca să poată hodihnii stăpânii.
Cât, munciţi pe caldarâm.
Hoţii trec dintr-un taram într-alt tărâm.
O şchiopătare de vulturi căzuţi din stele
Prin otatitul întuneric tare;
O răstignire fără cruci şi fără schele.
O Golgota şeasa, fără altare.
Pasul strâns lângă pas
Merge-mpiedicat ca un compas.

Şi palmele, unite cu ciocanul, cătuşa şi pila.
Parca se roagă, cu de-a sila.

Sfântul de Tudor Arghezi

Prin iarmaroc

Trec moaştele-n roaba.
Ale lui Hjalmar, duse de-o baba.
De douăzeci de ani întregi
E cel mai mare slut dintre betegi.
Tălpile-i sunt întoarse la gură.
Genunchii-s rupţi din încheietura;
Fluierele sucite şi bătute
S-au împietrit pe tăcute.
Ca nişte áripi, umerii-i s-au frânt.
Şi ochii lui cauta a sfânt.

A rămas mic cât un pui Chinuit în toate zgârciturile lui.

Fiindcă se nacuse surd şi mut
Trebuia ceva din el făcut.
Auzi-l, trece. Gâtlejurile sale
Tărăgănează geamătul agale.
În glasul lui mut
Bombăne Cuvântul dintru început

Ce se purta chiorâş pe ape. O musca-i suge lacrima din pleoape LUMINA

de Lucian Blaga

Lumina ce-o simt

Năvălindu-mi în piept când te văd oare nu e strop din lumina creata în ziua dintâi, din lumina

aceea-nsetata adânc de viaţă?

Nimicul zăcea-n agonie.

Când singura plutea-n întuneric şi dat-a

Un semn Nepătrunsul:

„Să fie lumina!”

O mare şi-un vifor nebun de lumina făcutu-s-a-n clipa:

O sete era de păcate, de doruri, de avânturi, de patimi, o sete de lume şi soare.

Dar unde-a pierit orbitoarea lumina de-atunci – cine ştie?

Lumina ce-o simt năvălindu-mi în piept când te văd – minunat-o, e poate ca ultimul strop din lumina creata în ziua dintâi.

LINIŞTE

de Lucian Blaga

Atâta liniște-i în jur de-mi pare că aud cum se izbesc de geamuri razele de lună.

În piept mi s-a trezit un glas străin şi-un cântec cânta-n mine-un dor ce nu-i al meu.

Se spune ca strămoşi care au murit fără de vreme, cu sânge tânăr încă-n vine, cu patimi mari în sânge, cu soare viu în patimi, în noi viaţa netrăita.

Atâta liniște-i în jur de-mi pare că aud cum se izbesc de geamuri razele de lună.

O, cine ştie – suflete, n ce piept îţi vei cânta şi tu odată peste veacuri pe coarde dulci de liniște, pe harfa de-ntuneric – dorul sugrumat şi frânta

bucurie de viaţă? Cine ştie? Cine ştie?

LUMINA RAIULUI

de Lucian Blaga

Spre soare râd!

Eu nu-mi am inima în cap, nici creieri n-am în inimă.

Sunt beat de lumessi-s păgân!

Dar oare ar rodi-n ogorul meu atâta râs făr' de căldura răului?

Şi-ar înflori pe buza ta atâta vraja, de n-ai fi frământată.

Sfânto, de voluptatea-ascunsa a păcatului?

Ca un eretic stau pe gânduri şi mă-ntreb:

De unde-şi are raiul – lumina?

— Ştiu: Îl luminează iadul cu flăcările lui!

EPILOG

(vol. *În marea trecere*)

de Lucian Blaga

Îngenunchez în vânt. Mâne oasele au să-mi cadă de pe cruce.

Înapoi niciun drum nu mai duce.

Îngenunchez în vânt:

lângă steaua cea mai trista.

RUSALII

de Ion Pillat

Târg de munte risipit printre livezi.
Cu cerdacuri văruite de-unde veerzi
Piatra Craiuului albastra de departe:
Iată tot Ierusalimul tău din carte…
Şi, calare pe-o asina cu meers lin.
Iisus vine şi apostolii lui vin
Pe drumeagul care duce spre muscele
Pe sub bolta unui schit cu rândunele.
Ţăranii albi, sosiţi de ziua pentru hram.
Ruup din salcii înverzite câte-un ram.
Domnul nostru să-l sfinţească.
— Pe asina.
Pe când el blagosloveşte în lumina.
Şi sta-n umbra un egumen rău la gând – O taranca îi aşterne la pământ.
Cu smerenie, marama-nzăpezita.
Sufletul să-i calce firul, sub copita.
TARA DE PESTE VEAC
de Nichifor Crainic
Spre tara lui Lerui-Leer
Nu e zbor nici drum de fier – Numai lamura de gând.
Numai suflet tremurând şi vâslaş un înger.
Spre tara de peste veeac nesfârşire fără leac.
Vămile văzduhului.
Săbiile Duhului
Pururea de straja.
Sus! pe sparte frunţi de zei.

Şovăielnici paşi ai mei!
Piscuri de-ntrebări – momâi
Să-mi rămână sub călcâi
Şi genuni de zare!
În ţara lui Lerui-Ler
Năzuiesc un colţ de cer.
De-oi găsi, de n-oi găsi
Nimenea nu poate şti – Singur Lerui-Ler.

APUS APOCALIPTIC
de Vasile Voiculescu

Grădinile Luminii se-ntuneeca în zare
Şi raiul înserării mai fumega departe…
Prin zidurile arse şi porţile lui sparte
Încet s-afunda-n hăuri cumplita-ncaierare.
Descolăcit din neguri se-nalta-un şarpe laur
Ce umple-ntreg apusul cu cozile-nnodate…
Fug îngeri din înfrângeri cu frânte lănci de aur
Şi pier din cer arhangheli cu arcuri descordate.

L-am lăsat de-a trecut de Vasile Voiculescu

L-am cunoscut de cum l-am zărit:
Trimis înadins de soartă.
Mi-a trecut pe la poarta
Şi nu s-a oprit.
Era cu parul ca aurora.
Aripile, cu pene de lumină.
Lânced le târa la picioarele tuturora.

Prin pulbere şi tina. Suia din prăpăstii? Cobora din stânci?

Acoperit de mister, Cădeau peste el umbre mari şi-adânci.

Ca peste toţi cei ce vin din cer.

Nu purta sabie, n-avea-n mâna crinul.

Rătăcind pe stradă, şi-a aruncat doar ochii la mine-n ograda.

Unde năpădise cucuta şi pelinul. Stam pe prispa, halucinat:

M-a văzut… nu m-a văzut? Ca nu mi-a luat aminte…

Era aşa de abătut.

Că n-am mişcat, n-am strigat, L-am lăsat de-a trecut înainte. CUVÂNT DE DESCHIDERE LA O EXPOZIŢIE DE PICTURA

de Gherasim Luca domnilor şi doamnelor astăzi vi-l vom aduce în faţa dumneavoastră pe cel mai tare om din lume intraţi domnilor, intraţi doamnelor omul asta-i mai tare ca piatra omul asta-i mai tare ca săgeata omul asta-i mai tare ca maciste domnilor într-o singură mâna duce patruuzeci şi patru de femei una şi una într-un singur cap duce ochi unu şi unu şi ochii sunt plin cu păcură şi cu pumnale, domnilor nu vă uitaţi la el că e mic şi pipernicit ca o râie el scoate oamenii din pământ şi rupe cerul şi se lupta cu morţii cine nu l-a văzut noaptea urlând cu câinii îl va vedea aici,

domnilor în capul lui s-au strâns toţi dracii în deget are sânge şi o pisică care plânge noaptea el se mai joaca în bete cu stafiile şi cu muierile, hei tu de colo cu cuşma pe-o ureche hei cucoana cu ţâţele mai deschise ca la panorama şi tu hei gunoierule hei negustorule hei cerşetorule nu va mai căutaţi prin buzunare ca spectacolul cel mare e pe gratis mai gratis decât iarba cucului mai gratis decât frunza nucului mai gratis decât fesul turcului ha ha ha ce se vor mai veeseli nebunii.

VACANTA ÎN PROVINCIE

de Tristan Tzara

Pe cer păsările nemişcate

Ca urmele ce lasă muştele

Stau de vorbă servitorii în pragul grajdului

Şi-au înflorit pe cărare rămăşiţele dobitoacelor

Trece pe strada domnul în negru cu fetiţa

Bucuria cerşetorilor la înserare

Dar am acasă un Polichinelle cu clopoţei

Să-mi distreze întristarea când mă-nşeli.

Sufletul meu e un zidar care se întoarce de la lucru

Amintire cu miros de farmacie curata

Spune-mi, servitoare bătrână, ce rea odată ca niciodată.

Şi tu verişoara cheamă-mi atenţia când o să câte cucul

Să ne coborâm în râpa care-i Dumnezeu când casca

Să ne oglindim în lacul cu mătăsuri verzi de broasca

Să fim săraci la întoarcere

Şi să batem la uşa străinului

Cu ciocul păsărilor în coaja de primăveri sau să nu mai mergem nicăieri

Doliu alb la fecioara vecinului

EV (1918)

de Ion Vinea

Pâcla şi bruma.

Jertfa hornurilor nu mai e primită

Lumini zgâriate pe cer

N-S-E-W vibrări, farurile beau nimbul în care înaintează sonerii treiera chemări în sali – laolaltă împreună cu toţi lunecam spre o clipă la fel fără steaguri coborâm veacul cu umbra noastră veşmânt.

NOD 19

de Nichita Stănescu

Murise îngerul, dar nu l-am putut ţine în braţe, se făcuse de apa şi mi-a curs printre degete, mi-a umezit genunchiul şi mi-a spălat picioarele cele cu care alerg, cu felul lui de a se duce şi de a mă lăsa singur şi în veşnică alergare.

Adam de Marin Sorescu

Cu toate că se afla în rai.

Adam se plimba pe alei preocupat şi trist
Pentru ca nu ştia ce-i mai lipseşte.
Atunci Dumnezeu a confecţionat-o pe Eva
Dintr-o coasta a lui Adam.
Şi primului om atât de mult i-a plăcut aceasta minune.
Încât chiar în clipa aceea
Şi-a pipăit coasta imediat următoare.
Simţindu-şi degetele frumos fulgerate
De nişte sâni tari şi coapse dulci
Ca de contururi de note muzicale.
O nouă Eva răsărise în faţa lui.
Tocmai îşi scosese oglinjoara
Şi se ruja pe buze.
„Asta e viaţa!” – a oftat Adam
Şi-a mai creat încă una.
Şi tot aşa, de câte ori Eva oficiala
Se întorcea cu spatele.
Sau pleca la piaţa după aur, smirna şi tămâie.
Adam scotea la lumina o nouă cadâna
Din haremul lui intercostal.
Dumnezeu a observat
Această creaţie desantata a lui Adam
L-a chemat la el, l-a sictirit dumnezeieşte.
Şi l-a izgonit din rai
Pentru suprarealism. FRESCA
de Marin Sorescu

În iad păcătoşii
Sunt valorificaţi la maximum.
Femeilor li se scot din cap
Cu o penseta
Clamele, agrafele, inelele, brăţările.
Pânzeturile, lenjeria de pat.
După aceea sunt aruncate
În clocotul unor cazane.
Să fie atente la smoala.
Să nu dea în foc.
Apoi unele sunt transformate în sufertaşe
Cu care se cara la domiciliul dracilor pensionari
Păcatele calde.
Bărbaţii sunt şi ei folosiţi
La cele mai grele munci.
Cu excepţia celor foarte păroşi
Care sunt torşi din nou
Şi făcuţi presuri.
SEMENE
de Marin Sorescu
Dacă te-tâlneşti cu un scaun.
E semn bun, ajungi în rai.
Dacă te-ntâlneşti cu un munte.
E semn rău, ajungi în scaun.
dacă te-ntâlneşti cu carul mare.
E semn bun, ajungi în rai.
dacă te-ntâlneşti cu un melc.

E semn rău ajungi în melc.
Dacă te-ntâlneşti cu o femeie.
E semn bun, ajungi în rai.
Dacă te-ntâlneşti cu o fată de masa.
E semn rău, ajungi în sertar.
Dacă te-ntâlneşti cu un şarpe.
E semn bun, moare şi tu ajungi în rai.
Dacă şarpele te-ntâlneşte pe tine.
E semn rău, mori şi el ajunge în rai.
Dacă mori.
E semn rău.
Fereeste-te de acest semn.
Şi de toate celelalte.
OCHII
de Marin Sorescu

Ochii mi se măresc tot mai mult.
Ca două cercuri de apă.
Mi-au acoperit toată fruntea
Şi jumătate din piept.
În curând vor fi tot atât de mari
Ca şi mine.
Mai mari decât mine.
Mult mai mari decât mine:
Eu nu voi fi decât un punct negru
În mijlocul lor.
Şi ca să nu mă simt singur
Voi lăsa să intre în cercul lor

Foarte multe lucruri:
Luna, soarele, pădurea şi marea
Cu care voi continua să mă uit la lume.

Mnemobenzina
(*Mnemogasoline*)
(fragment)
de Andrei Codrescu
În dimineaţa aceea pe strada la vreo 8: 20
un bărbat de demult cu Pomo d'Oro-n par şi o mustaţă mefistofelica ascuţită dădea un telefon dintr-o cabina plină cu desene în care se păstrase miraculos un panou curat spre sud.

Omul telefona undeva foarte departe fiindcă buzele-i formau un lat mic întristat ca un ou zdrobit în vârf de un copil la un

Paste trecut, şi curând aveau să fie aruncaţi, ou şi copil, pe toboganul istoriei din care puţin se mai întoarce.

L-am recunoscut: era iubitul ultimei Regine a României playboy vestit al unei alte ere.

Când să mă uit, fata veche a iubitului s-a crăpat:

I-am văzut scuzele absorbite de variate lumini ale lunii din tari care nu se mai afla pe harta

& el părea să spună, fata lui o spunea:

„Nu m-am culcat cu ea. Îmi pare rău".

Dar pomada din par grăia altfel.

Am deschis uşa cafenelei pentru frumoasa care ducea cinci cafele cu gheata şi care-a zis: „Îmi citeşte gândul”.

„Era scris mare”, am răspuns.

„Dar aş prefera să-ţi citesc corpul”.

Vorbele mele au scăpat neobservate, fiindcă nici nu mi-au ieşit din gâtlej până-n clipa asta, dar bătrânul playboy de dincolo de peretele cu desene şi-a pus mâna pe inima şi s-a răsturnat, un vas al lui Eros scufundat de un telefon.

Eu am fost primul pe scena

& nu-mi venea să folosesc tocmai telefonul pe care el…

dar l-am folosit

& paramedicii şi-au făcut apariţia pe scena în costume de îngeri stropite.

Neştiut de nimeni i-am dat salutul iubitului, în tăcere, înainte de sosirea doctorilor.

În ţara noastră mutuala la câteva mii de mile spre Răsărit dictatorul acela nebun, Ceauşescu, monstrul cu bărbia tripla al cărui loc în iad îl ţin prizonierii politici fără dinţi care vântura flăcările cu broşuri

(el a urmat cândva celui care înlăturase regina pe care-a iubit-o cel decedat)

ordona demolarea vechii capitale ca să facă loc pentru statuile lui.

O biserică din secolul 16 a fost înlocuită cu un

cap de bronz prost executat.

Observ ca eticheta de a privi fix prin oraşele americane are de-a face cu pierderea concentrării din pricina zonarii.

Absenta sau prezenta cafenelelor se proporţionează în raport direct cu ochii privitori.

Ce sta oblic a pierdut realmente orice şansă imobiliară.

Alte locuri folosesc alte priviri, modulate pe teren pentru primirea aventurii.

Chiar şi bătrânii nu sunt decât întâmplător negijati şi ei lucrează pentru iubire.

Pe mine mă torturează privirile cu care nemulţumiţi să moară şi să rupă o gaură în mine, continua sa privească de dincolo.

Regăsesc o traducere tropicala neliniştită a acelor priviri în oraşe umede ca New Orleans sau Rio de Janeiro.

(traducere de Ioana Ieronim) **MÂINI (O legătură de amor îngălbenita, boţită)**

de Liviu Ioan Stoiciu

O legătură de amor, vie, înfocata, scrisa mărunt, plină de picături întinse de cerneala albastra, pe margini, cu tăieturi şi corecturi.

O legătură de amor – vine, din când în când, zgâriind cu ghearele tencuiala apitamentului, la etajul doi, se aşază pe pervaz la fereeastra închisa a sufragerieei şi mă priveşte, parşiva, tăcută, de

afară. Eu…

Ma aşez pe partea cealaltă a geamului şi-i strig:

te sărut, legătura de amor, eşti moştenită de la bunicul meu dinspre mama, prin intensitate, nu vrei să-ţi dai jos, de data asta, masca veche de liliac?

O legătură de amor îngălbenita, boţită, cu un scris pe ea greu de descifrat, dulce şi amar la recitit: „că este o alta tara a noastră pe lumea cealaltă, care cere de pomana”.

O legătură de amor vie, speriata de mine de câte ori mă arat la gura

Muzeului Literaturii Române – în mâini cu anafura şi vin sfinţit.

SA NE IUBIM, CHERA MU

de Mircea Cărtărescu să ne iubim, chera mu, să ne iubim tujur ca mâine vom fi prada inundaţiilor, surpărilor de teren, beţiilor crâncene, ca mâine un ieri cu labe de păianjen de fân îţi va umbla în cârlionţii de florio ai coiffurii zăpăcindu-te, ambetându-te…

să fim tandri, bâigui poligonul catelu lipindu-şi irişii de soldurile voluptuoase ale autobazei filaret să fim tandri, singurătatea mea, ciripi indicatorul de sens giratoriu să fim tandri, mai zise o muscă.

primăvara ne lingea ca un pechinez pe fata, pe mâini ne făcea să ne întrebăm ce gust om avea pe

limba infinita a nopţii plină de autocare şi stele, primăvara ne mângâia depăşind uneori limitele maternităţii sau prieteniei nevinovate arătându-şi provocatori sânii reci sub jacka ei de turcoaz jerpelit oh, mai rămâi, şopti lustra către o scama de pe covor, nu vrei să te urci la mine? bem ceva, ascultam muzica, îţi arat biblioteca…

nu vrei să rămâi în noaptea asta la mine?

să ne ţinem de mână, îi spuse un medic primar de la spitalul emilia irza iepurelui de tabla din vitrina cu jucării.

să ne iubim, să ne amam, să creştem şi să ne înmulţim cântau tergalurile şi velurul, drilul şi chembrica pe gabroveni le răspundeau până la răguşeala plutonierii şi norişorii să facem chestia aia, gâfâiau frizeriile.

ca nişte becuri electrice legate în serie nervii plesneau pe antebraţ, venele se umflau pe torace, în nări analizatorii mirosului îşi încuiai paltoanele în dulapuri şi indicele de refracţie îşi halea sandviciul cu carne de pui în holbarea perversa a ochiului.

ce de ocheade, câte accidente din neatenţie, conturi încheiate, poliţe plătite, îngeraşule, strănuta plămânul privindu-se în oglinda şi văzând în urma lui o uzina.

primăvara ne întindea pe pâine felia groasa de televizor mintea noastră era îmbâcsita de proiecte

de agresiune, deja vedeam microcosmosul împânzit de tranşee, deja visam la putere, la krakatit, la mirosul de blana de vulpe al omului invizibil la ochii catifelaţi ai omului care trece prin zid…

creierul nostru îşi amintea de când stătea ghemuit de când pulsa, de când palpita, fojgăia, colcăia, mişuna, şerpuia antebraţul îşi defula în aerul slăbănog sentimentul de a avea pene, urechea – sentimentul de a fi auzit boncăluitul triceratopsului şi bulele de hidrogen plesnind malaria peste fata.

ai încredere în mine, gânguri flora intestinală întinzându-se voluptuos în braţele groazei care purta în acea seară un costum simplu, cambrat, tineresc, dă-mi un pupic, se ruga anabolismul de catabolism, crudelo, nu mă chinui, rânjea maxilarul spre maxilar.

venea seara, oraşul se anima, venea noaptea străzile sfârâiau ca sifonul, să fim tandri, loz necâştigător, să fim tandri, bătător de covoare, să ne iubim, robinete, să facem excursii, mapa de plicuri!

În rochii de moloz şi nuiele verzi, de mezeluri şi de brânzeturi, spoite cu vodca şi motorina emoţiile ieşiseaa la agăţat.

prin ganguri şi pasaje acoperite cu geam colorat câte un pisoi zgâria în lădiţa vreunui dafin

şi în berarii ospătarele se lăsau deşurubate de vii contra cost.

să ne iubim, unamuno, nebuno, să ne iubim, chera mu, şi apoi să ne-nşelam cu chibriturile, cu patentul, cu pasta de dinţi, să ignorăm influenta exercitata în psihicul nostru de complexul lui grozăveşti.

primăvara priveşte galbena din stratosfera, gâdilata de ozon şi de ioni, să ne cunoaştem mai bine, melcule, zice, să ne îmbrăţişăm, depoule, hârtiuţo, tomberonule…

Iar noi la ţâşnitoarea din capătul aleii Alexandru ne stropeam unul pe altul cu apa chiar lângă policlinica, şi până şi copacii miroseau a dentist.

LYKIANOS

de Alexandru Muşina

Mai mult negustor decât filosof.

Lykianos a înălţat un altar

Măruntului retor Neakides, numindu-l

Zeu al gândirii. Şi cere

Fiecăruia obol: cât aur poate să dea, sau pământ.

Sau vite. Sau, cel puţin.

Să-l admire şi să-l asculte numai pe el: preot şi singur urmaş.

MI-AM UITAT CASA ŞI NUMELE

de Virgil Mazilescu mi-am uitat casa şi numele e obositor să-ţi ştii mereu numele pe de rost o Grigore Dumitru iulian uşa de la intrare se deschidea înăuntru? şi câinele negru al vecinului spuneţi ca musca? şi n-ar trebui să umblu când e ger cu capul descoperit prin pădurea de aluni? am uitat am avut vreme destula sa uit din creier până în degete aici lângă dunăre mă înconjoară păsări de tot felul vrăbii gâşte sălbatice specii rare de cocostârci şi iubirea mea pentru ele se deschide ca un port ospitalier – poate să vină iarna scitica voi exista mai departe şi voi călători mai departe: ecou a doi părinţi oneşti reverie de lebădă auziţi: viaţa: stele scobind încet câmpia